

Invalideloven igaar ønskede, at den maatte foretages snarest muligt og at den derfor ikke maatte gaae over til nogen Comitee, saaledes maa jeg idag paa samme Maade udtale mig med Hensyn til denne Sag. Jeg formener, at det er af største Vigtighed for Embedsstanden, at den erholder Sikkerhed for den Pension, den kan vente; af lignende Grund ønskede jeg, at Invalideloven maatte komme for. Dette skete ikke; jeg skal imidlertid alligevel vedligeholde det samme Princip. Jeg mener, at denne Lov bør behandles i Thinget strax. Det er ikke blot af Vigtighed for Embedsstanden selv, men for Staten, Statsstyrelsen, og for hele Folket, at disse Embedsmænd blive sikkert stillede, og det er af Vigtighed, at Folket faaer at vide, hvad det skal betale til sine Embedsmænd i Pension. Dette kan ikke skee, hvis Sagen skal overgaae til Comitee. Det var omtrent det, som den sidste ærede Taler yttrede, eller idetmindste var det Tanken i hans Ord, at man saa at sige ved at overgive Sagen til et Udvalg skulde foreløbig skyde den fra sig efter som Forholdene nu ere. Det er vel sagt, at Sagen kunde komme for igjen meget snart, navnlig til October. Men maaskee Forholdene da kunne stille sig saaledes, at vi kun ere en kort Tid samlede til October; det er muligt; grundlovmæssigen skulle vi kun være samlede i 2 Maanedere. Det er altsaa muligt, at Loven ikke kan komme for i den næste Session. Er man altsaa dog nogenlunde fornøiet med Loven, saa mener jeg, at man bør tage den strax, efterat have bevirket de Forandringer deri, som man kunde ønske. Der er ogsaa Forandringer, som jeg kunde ønske foretagne i Loven; men der er jo ikke Noget, som forhindrer mig i at stille Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling. Jeg troer ikke, at man med Grund kan sige, at dette skulde være en overfladisk Behandling af Sagen; thi har man fulgt Forhandlingerne i det andet Thing, og har man nøie efterseet den der nedsatte Comitees Betænkning, saa kan man ikke sige, at Sagen, fordi den ikke kommer til Behandling i en Comitee her, faaer en mindre omhyggelig eller mere overfladisk Behandling. Jeg maa derfor stemme imod en Comitee.

Finantsministeren: En æret Lands-

thingsmand yttrede sig med Hensyn til § 1 derhen, at der ikke var bundet Noget med Hensyn til Embedsmændene, ved at vedtage denne Lov, fordi Embedsmændene vel kunde faae at vide deraf, hvad de skulde have i Pension, forsaavidt de vidste hvem der vare Embedsmænd; men dette første var Gjenstand for nærmere Bestemmelse, og altsaa den samme Uvisshed maatte optaae for Embedsmændene som om Loven ikke var givet. Jeg maa dertil bemærke, at den ærede Taler har overseet, at indtil den nye Lov udkommer gjælde de nuværende Regler, og om ogsaa disse Regler siden bleve nok saa modificerede i den nye Lov, saa vil jo den nye Lov dog ikke kunne berøve de Embedsmænd, som nu have Adgang til Pension, den Ret, som Grundlovens midlertidige Bestemmelser i § 2 hjemler dem. Altsaa for de nuværende Embedsmænd kan denne Indskrænkning ikke gjælde; thi de have deres Rettighed, som ingen Magt kan fratage dem. Hvad Fremtiden angaaer, saa er det sandt, at man først da i sit fulde Omfang kan bedømme Udstrækningen af denne Lov, naar det tillige ved Lov er fastsat, hvilke Embedsmænd der skulle udnævnes af Kongen. Men foruden, at det er meget lidet sandsynligt at en saadan Lov skulde kunne gjøre nogen indgribende Forandring i de bestaaende Forhold, da det, idetmindste naar man seer hen til andre Landes Exempel, dog ikke godt vil være mueligt, ganske at forandre de hidtil gjældende Regler, saa at dog i finantiel Henseende Resultatet omtrent vil blive det samme, saa maa det ogsaa erindres, at det er meget misligt at udsætte Pensionstoven derefter; thi jeg kan forstikke den ærede Taler om, at saamegen Interesse jeg end har for at faae en saadan Lov istand, som sandsynligviis vilde falde sammen med Gagerementet, saa vil det dog ingenlunde være gjørligt at faae den færdig til næste Rigsdag, og at man skulde udsætte denne Sag til Efteraaret 1851 — Loven kunde vel endogsaa ikke komme ud før Januar 1852 — det anseer jeg for aldeles utilraadeligt, fordi den nuværende Tilstand er uholdbar. Den er vel nogenlunde taalelig, hvad selve Embedsmændene angaaer, skjøndt den ogsaa der frembyder mange Forvillinger og Vanskeligheder, men den er aldeles uholdbar hvad Ætterne